

[Pradžia](#) > ... > [Kreipimasis | Teisma](#) > [Kur Ir Kaip](#) > [Kurios Šalies Įstatymai Taikomi?](#) > [Italy](#)

Kurios šalies įstatymai taikomi?

Turinį pateikė

European Judicial Network
(in civil and commercial
matters)

1 Teisės šaltiniai

Tarptautinės privatinės teisės šaltiniai Italijoje yra nacionalinė teisė, Europos Sąjungos reglamentai ir tarptautinės konvencijos, kurias Italija yra pasirašiusi.

1.1 Nacionalinė teisė

Italijoje tarptautinės privatinės teisės klausimai yra reglamentuojami 1995 m. gegužės 31 d. Įstatymu Nr. 218, kuriuo buvo pakeisti Civilinio kodekso (it. *Codice Civile*) pradžioje įtvirtintų bendrųjų teisinių nuostatų 16–31 straipsniai.

1.2 Daugiašalės tarptautinės konvencijos

Baigtinis galiojančių daugiašalių konvencijų sąrašas

Italijoje galiojančias daugiašales konvencijas žr. [pridėtame sąrašė](#) (13 Kb) .

1.3 Pagrindinės dvišalės konvencijos

Nebaigtinis dažniausiai teismų taikomų dvišalių konvencijų sąrašas

Už dvišales konvencijas, taikytas praeityje tarp Italijos ir kitų pavienių Europos Sąjungos valstybių narių kilusiems tarptautinės privatinės teisės klausimams, tapo viršesni toje pačioje srityje priimti Bendrijos teisės aktai. Dažniausiai taikomi reglamentai yra Reglamentas (EB) Nr. 1393/2007 dėl teisminių ir neteisminių dokumentų civilinėse arba komercinėse bylose įteikimo valstybėse narėse; Tarybos reglamentas (EB) Nr. 1206/2001 dėl valstybių narių teismų tarpusavio bendradarbiavimo renkant įrodymus civilinėse ar komercinėse bylose; Tarybos reglamentas (EB) Nr. 2201/2003 dėl jurisdikcijos ir teismo sprendimų, susijusių su santuoka ir tėvų pareigomis, pripažinimo bei vykdymo; Reglamentas (ES) Nr. 1251/2012 dėl jurisdikcijos ir teismo sprendimų civilinėse ir komercinėse bylose pripažinimo ir vykdymo.

Tarp Italijos ir ES nepriklausančių šalių kylantiems klausimams dažniausiai taikomos dvišalės konvencijos dėl teisinės pagalbos ir dėl teismų sprendimų pripažinimo ir vykdymo, galiojančios su Argentina (Roma, 1987 m. gruodžio 9 d.), Brazilija (Roma, 1989 m. spalio 17 d.), Rusijos Federacija ir kitomis buvusios TSRS valstybėmis (Roma, 1979 m. sausio 25 d.), buvusios Jugoslavijos respublikomis (Belgradas, 1962 m. gegužės 7 d.), kai kuriomis buvusiomis Jungtinės Karalystės valdomis, įskaitant Australiją ir Kanadą (Londonas, 1930 m. gruodžio 17 d.), Šveicarija (dėl teismų sprendimų civilinėse ir komercinėse bylose pripažinimo ir vykdymo, Roma, 1933 m. sausio 3 d., ir žalos atlyginimo už kelių eismo avarijas, Roma, 1978 m. rugpjūčio 16 d.), Bulgarija (Roma, 1990 m. gegužės 18 d.), Rumunija (Bukareštas, 1972 m. lapkričio 11 d.) ir Turkija (Roma, 1926 m. rugpjūčio 10 d.).

2 Kolizinių normų taikymas

2.1 Teisėjo pareiga savo iniciatyva taikyti kolizines normas

Kokiu mastu ir kokiomis aplinkybėmis?

Pagal Italijos teisę teismas savo nagrinėjamai bylai kolizines normas turi taikyti savo iniciatyva: jis turi nurodyti taikytiną teisę, neapsiribodamas ta tema šalių pateiktais prašymais (it. *iura novit curia*). Siekdamas išsiaiškinti užsienio teisę, teisėjas gali gauti Teisingumo ministerijos pagalbą, taip pat naudotis 1968 m. Londono konvencija dėl informacijos apie užsienio teisę.

2.2 Atgaliniai nukreipimai ir nukreipimai į trečiosios valstybės teisę (renvoi)

Kai pagal bylą nagrinėjančio teismo valstybės kolizines normas nustatoma užsienio teisė, gali susidaryti tokia padėtis, kad tos užsienio teisės kolizinėmis normomis nustatoma kita taikytina teisė (pranc. *renvoi*).

Pavyzdžiui: Jungtinės Karalystės piliečio, gyvenančio Prancūzijoje, veiksmui reglamentuoti Prancūzijos kolizinėmis normomis nustatoma Jungtinės Karalystės teisė. Tačiau Jungtinės Karalystės kolizine norma nurodoma gyvenamosios vietos valstybės, t. y. Prancūzijos, teisė.

Kaip Italijoje elgiamasi tokiu atveju? Kaip elgiamasi, jeigu pagal Italijos teisę paskiriama kitos valstybės teisė, kurioje savo ruožtu daroma nuoroda į Italijos teisę arba į trečiosios valstybės teisę?

Kiekvieną kartą, kai pagal Italijos teisę nustatoma kitos valstybės teisė, kurioje savo ruožtu daroma nuoroda į dar kitos valstybės teisę, *renvoi* principas priimamas ir tos dar kitos valstybės teisė taikoma tik toliau nurodytais atvejais:

- 1) jeigu tos dar kitos valstybės teisėje pripažįstamas *renvoi* principas;
- 2) jeigu *renvoi* principu nukreipiama į Italijos teisę.

Renvoi principas netaikomas, kai taikytiną užsienio teisę pasirinko šalys arba ji susijusi su aktu forma, arba nesutartinių prievolių atveju.

2.3 Siejamojo veiksnio pasikeitimas

Kas įvyksta, jeigu pakinta siejamasis veiksnys, pvz., perduodami kilnojamieji daiktai?

Taikomos pirmiau nurodytos taisyklės.

2.4 Įprasto kolizinių normų taikymo išimtys

Ar teismai gali atsisakyti taikyti pagal kolizines normas nustatytą užsienio teisę, jeigu ji neatitinka tarptautinės viešosios tvarkos? Ar esama įstatymų ar kitų nacionalinių taisyklių, kurios yra viršesnės už kolizines normas (viršesnės nuostatos, *lois de police* prasme)?

Pagal Italijos teisę (Įstatymo 218/1995 16 straipsnis) teismas negali taikyti pagal kolizines normas nustatytos užsienio teisės, jeigu jos poveikis „prieštarauja viešajai tvarkai“ (*contrari all'ordine pubblico*). Tai paprastai suvokiama kaip „tarptautinė viešoji tvarka“. Veiknumas ir kitos civilinės sąjungos sudarymo sąlygos reglamentuojamos minėtos sąjungos kiekvienos šalies nacionalinėje teisėje sąjungos sudarymo metu. Tačiau jeigu taikytinoje teisėje neleidžiama tos pačios lyties asmenims sudaryti civilinę sąjungą, taikoma Italijos teisė (1995 m. Įstatymo 218 32b straipsnis).

Kolizinių normų atveju (minėtojo įstatymo 17 straipsnis) viršenybę turi Italijos teisė ir nuo jos nukrypti neleidžiama, nepaisant nuorodos į užsienio teisę, jeigu to reikalaujama pagal Italijos teisės nuostatų paskirtį ir taikymo sritį (tai yra viršesnės imperatyvios nuostatos, italų kalba *norme di applicazione necessaria*).

2.5 Užsienio teisės nustatymas

- Teisėjo ir šalių vaidmenys

Užsienio teisės turinį privalo išsiaiškinti teisėjas; jam gali padėti šalys, universitetai arba Teisingumo ministerija.

- Kokie įrodymo būdai priimami?

Kaip užsienio teisės įrodymo būdais galima naudotis tarptautinėse konvencijose nurodytomis priemonėmis, užsienio šalių valdžios institucijų per Teisingumo ministeriją pateikta informacija ir ekspertų ar specializuotų įstaigų išvadomis.

- Kas daroma, jeigu užsienio teisės neįmanoma nustatyti?

Jeigu įmanoma, teismas taiko teisę, kurią rodo kiti siejamieji veiksniai, aktualūs konkrečios rūšies bylose. Jeigu tai neįmanoma, taikoma Italijos teisė.

3 Kolizinės normos

3.1 Sutartinės prievolės ir teisiniai veiksmai

Įstatymo 218/1995 57 straipsnyje teigiama, kad sutartinėms prievolėms taikytina teisė yra 1980 m. birželio 19 d. Romos konvencijoje nurodyta teisė.

Apskritai toje konvencijoje nustatyta, kad sutarčiai taikytina teisė yra šalių pasirinkta teisė.

Jeigu šalis teisės nepasirinko, tada taikoma valstybės, su kuria sutartis yra glaudžiausiai susijusi, teisė, tačiau dar taikomos visos kitos tarptautinės konvencijos, kurios gali būti susijusios su konkrečia prievole (pvz., 1955 m. Hagos konvencija dėl kilnojamųjų daiktų pardavimo bus taikoma kaip viršesnė už 1980 m. Romos konvenciją).

Tačiau taikyti pagal tarptautinę konvenciją arba šalių valia nustatytą teisę gali būti atsisakyta, jeigu tai būtų nesuderinama su viešąja tvarka (pavyzdžiui, jeigu teisės nuostata yra nesuderinama su imperatyviomis normomis arba nuostatomis dėl saugos).

Nuo to laiko, kai buvo įgyvendintas Reglamentas (EB) Nr. 593/2008 (reglamentas „Roma I“), tarpvalstybinių sutarčių byloms, apimančioms ES valstybes nares, taikomos jau nebe tarptautinėse konvencijose nustatytos, o tame reglamente reglamentuojamos taisyklės.

Reglamente numatyta, kad pagrindinis sutartiniams santykiams taikytinos teisės nustatymo kriterijus yra šalių pasirinkimas. Tačiau susitariančiųjų šalių pasirinkta teisė negali būti ribojamas teisės sistemos, su kuria sutartis yra glaudžiausiai susijusi, viršesnių imperatyvių normų taikymas.

Jeigu teisė nebuvo pasirinkta, reglamente individualioms sutarčių rūšims numatyti tam tikri konkretūs siejamieji veiksniai. Pavyzdžiui:

- prekių pardavimo sutarčiai taikoma pardavėjo įprastos gyvenamosios vietos valstybės teisė;
- būsto nuomai taikoma valstybės, kurioje yra nekilnojamasis turtas, teisė;
- paslaugų teikimo sutarčiai taikoma paslaugų teikėjo įprastos gyvenamosios vietos valstybės teisė.

Jurisdikcija ir teismų sprendimų pripažinimas ir vykdymas tokiose bylose reglamentuojami Reglamentu (ES) Nr. 1215/2012 (Reglamentas „Briuselis Ia“).

3.2 Nesutartinės prievolės

Minėtame Įstatyme 218/1995 nurodytos taisyklės, taikytinos šiais nesutartinių prievolių atvejais:

- vienašališko pažado (valstybės, kurioje padaromas pažadas, teisė);
- kreditinių priemonių (1930 m. Ženevos konvencijos dėl įsakomųjų vekselių ir paprastųjų vekselių, 1931 m. Ženevos konvencija dėl čekių; o su kitomis kreditinėmis priemonėmis susijusios pagrindinės prievolės reglamentuojamos pagal valstybės, kurioje išduodama atitinkama priemonė, teisę);
- atstovavimo (valstybės, kurioje yra atstovo įmonės padalinys arba kurioje jis daugiausia atlieka kitas funkcijas, teisė);

- iš teisės aktų kylančių prievolių (vietos, kurioje įvyko prievolę sukėlęs įvykis, valstybės teisė);
- deliktinės atsakomybės (valstybės, kurioje įvyko įvykis, teisė, o nukentėjusiojo prašymu – valstybės, kurioje įvyko žalą sukėlęs įvykis, teisė; jeigu dalyvavo tik vienos valstybės piliečiai, tada taikoma tos valstybės teisė).

Nuo to laiko, kai buvo įgyvendintas Reglamentas (EB) Nr. 864/2007 (Reglamentas „Roma II“), tarpvalstybinio pobūdžio byloms, apimančioms ES valstybes nares, taikomas minėtas reglamentas. Jame numatyta, kad deliktinės prievolės, taip pat prievolės, kylančios iš veiksmų prieš sutarties sudarymą, iš atsakomybės tvarkant kito asmens reikalus ir iš nepagrįsto praturtėjimo, reglamentuojamos pagal valstybės, kurioje padaroma žala, teisę, nepriklausomai nuo valstybės, kurioje įvyko žalą sukėlęs įvykis. Šalys gali pasirinkti teisę sudarydamos susitarimą po to, kai įvyksta žalą sukėlęs įvykis.

Jurisdikcija ir teismų sprendimų pripažinimas ir vykdymas tokiose bylose reglamentuojami Reglamentu (ES) Nr. 1215/2012 (Reglamentas „Briuselis Ia“).

3.3 Asmens statusas ir su civiliniu statusu (vardu ir pavarde, gyvenamąja vieta ir teisnumu bei veiksnumu) susiję jo aspektai

Asmens statusui, veiksnui ir asmeninių teisių, įskaitant teisę į pavardę, buvimui ir turiniui taikoma suinteresuotosios šalies valstybės teisė, išskyrus teises, kylančias iš šeimos santykių, kurioms kiekvienu konkrečiu atveju taikomos Įstatyme 218/1995 nustatytos nukreipiamosios normos.

3.4 Tėvų ir vaikų santykių nustatymas, įskaitant įvaikinimą

Kilmė ir pilietybė įgyjamos remiantis tėvų arba vieno iš tėvų valstybės nacionaline teise vaiko gimimo metu. Vaiko kilmė bei tėvų ir vaiko asmeniniai ir finansiniai santykiai, įskaitant tėvų pareigas, reglamentuojami pagal vaiko valstybės nacionalinę teisę vaiko gimimo metu.

Vis dėlto, nepaisant šių nuorodų į kitų valstybių teisę, už užsienio teisę bus viršesni Italijos teisės aktai, kuriuose įtvirtintas principas, kad egzistuoja tik vienas „vaiko“ statusas (t. y. kad tiek susituokusioms, tiek nesusituokusioms poroms gimę vaikai turi vienodą statusą), pagal kurį tėvų pareigos tenka abiem tėvams, abu tėvai privalo pasirūpinti vaiko išlaikymu, o teismai įgaliojami patvirtinti priemones, kuriomis vaikui kenkiančio elgesio atveju apribojama arba panaikinama tėvų valdžia.

Kai Italijos teismui pateikiamas prašymas dėl vaiko įvaikinimo suteikiant vaikui santuokinio vaiko statusą, taikoma Italijos teisė (Įstatymas 184/1983). Įstatymo 184/1983 29 ir tolesniuose straipsniuose, *inter alia*, išdėstyta konkreti norma tiems atvejams, kai Italijoje gyvenantys asmenys prašo leisti įvaikinti vaikus užsieniečius, – šia norma įgyvendinami 1993 m. gegužės 29 d. Hagos konvencijos dėl tarptautinio įvaikinimo reikalavimai.

Kalbant apie kitas kolizines normas, Įstatymo 218/1995 38 straipsnyje išdėstytos išsamios nuostatos dėl įvairių scenarijų.

Jurisdikcija ir teismų sprendimų, susijusių su tėvų pareigomis, pripažinimas ir vykdymas reglamentuojami Reglamentu (EB) Nr. 2201/2003.

3.5 Santuoka, nesusituokusios poros (sugyventiniai), partnerystė, santuokos nutraukimas, gyvenimo skyrium patvirtinimas, išlaikymo prievolės

Santuokos klausimais asmeniniai sutuoktinių santykiai reglamentuojami pagal valstybės, kurios piliečiai yra sutuoktiniai, teisę, jeigu jie turi tą pačią pilietybę, kitais atvejais minėti santykiai reglamentuojami pagal valstybės, kurioje sutuoktiniai praleidžia didžiąją dalį savo santuokinio gyvenimo, teisę.

Paprastai asmeniniams santykiams taikytina teisė taikoma ir sutuoktinių turto teisiniui režimui, kuriuo reglamentuojama bendroji arba asmeninė turto nuosavybė, tačiau išimties gali būti daromos sutuoktinių tarpusavio susitarimo atvejais arba kitais teisės aktuose konkrečiai numatytais atvejais.

Italijos teisėje taip pat pripažįstamos tos pačios lyties asmenų sąjungos (it. *unioni civili*, civilinės sąjungos), kurioms taikomos beveik tos pačios teisinės taisyklės kaip ir santuokai, išskyrus teisę įvaikinti. Civilinės sąjungos

reglamentuojamos pagal valstybės, kurioje sąjunga buvo sudaryta, teisę, nebent viena iš šalių prašo teismo taikyti valstybės, kurioje šalis praleidžia didžiąją dalį savo bendro gyvenimo, teisę. Turto teisiniam režimui taikoma teisė taip pat yra valstybės, kurioje buvo sudaryta civilinė sąjunga, teisė, tačiau įmanoma užregistruoti šalių tarpusavio sutartį, kurioje jos numato, kad taikytina teisė yra valstybės, kurioje gyvena bent viena iš šalių, teisė, arba valstybės, kurios pilietybę turi viena iš šalių, teisė.

Užsienyje Italijos piliečio sudaryta santuoka su tos pačios lyties asmeniu turi tokį pat poveikį kaip ir Italijos teisės reglamentuojama civilinė sąjunga.

Gyvenimo skyrium patvirtinimas ir santuokos nutraukimas, taip pat civilinės sąjungos nutraukimas reglamentuojami Reglamentu (ES) Nr. 1259/2010, kuris turi viršenybę prieš Įstatymą Nr. 218/1995. Taip sutuoktiniams (arba civiliniams partneriams) sudaromos sąlygos nustatyti taikytiną teisę, kurią jie gali pasirinkti iš: valstybės, kurioje jie abu gyvena, teisės; valstybės, kurioje jie paskutinį kartą gyveno kartu, teisės, jeigu sutarties sudarymo metu vienas iš jų vis dar ten gyvena; valstybės, kurios pilietis yra bet kuris iš jų, teisės; valstybės, kurioje yra bylą nagrinėjantis teismas, teisės. Jeigu šalis nesudarė sutarties, pirmenybės tvarka taikomi tie patys siejamieji veiksniai (pirmasis turi viršenybę prieš antrąjį ir t. t.).

Galiausiai nesusituokusiems ir civilinės sąjungos nesudariusiems asmenims įmanoma sudaryti sugyventinių sutartis. Šios sutartys reglamentuojamos pagal valstybės, kurios piliečiai yra pora, teisę, jeigu jie turi tą pačią pilietybę, kitais atvejais minėtos sutartys reglamentuojamos pagal valstybės, kurioje pora praleidžia didžiąją dalį savo bendro gyvenimo, teisę.

Šeimos išlaikymo prievolės reglamentuojamos pagal 1973 m. spalio 2 d. Hagos konvenciją.

Jurisdikcija ir teismų sprendimų, susijusių su santuoka, pripažinimas ir vykdymas reglamentuojami Reglamentu (EB) Nr. 2201/2003.

3.6 Sutuoktinių turto teisinis režimas

Italijoje taikomas bendras principas, kad sutuoktinių turtas valdomas bendrai (it. *comunione dei beni*).

Vietoj to sutuoktiniai gali pasirinkti alternatyvią sistemą, pagal kurią kiekvienas savo turtą atskirai turi asmeninės nuosavybės teise (it. *separazione dei beni*), tarpusavio sutartimi jie gali nustatyti ir kitokį režimą.

3.7 Testamentai ir paveldėjimas

Reikia skirti du laikotarpius.

1. Kai palikimas priimtas (it. *apertura della successione*) iki 2015 m. rugpjūčio 17 d., jis reglamentuojamas pagal mirusio asmens valstybės nacionalinę teisę jo mirties metu. Dar būdamas gyvas, testatorius testamente išdėstytu pareiškimu gali nurodyti palikimui taikyti šalies, kurioje jis gyvena, teisę; jeigu testatorius yra Italijos pilietis, šis pasirinkimas neturi poveikio Italijoje gyvenančių paveldėtojų, pagal įstatymus turinčių teisę į palikimo dalį, teisėms (it. *legittimari*, Įstatymo 218/1995 46 straipsnis).
2. Jeigu palikimas priimamas 2015 m. rugpjūčio 17 d. ar vėliau, taikomas Reglamentas (ES) Nr. 650/2012, juo pakeičiama pirmiau išdėstyta tvarka. Toks paveldėjimas reglamentuojamas pagal valstybės, kurioje buvo mirusio asmens įprastinė gyvenamoji vieta jo mirties metu, teisę. Testatorius gali nurodyti, kad jo palikimo paveldėjimui turi būti taikoma valstybės, kurios pilietybę jis turi pasirinkimo metu arba mirties metu, teisė. Reglamentu taip pat buvo nustatytas Europos paveldėjimo pažymėjimas, kuriuo patvirtinamas jo turėtojo, kaip įpėdinio, testamentinės išskirtinės gavėjo arba testamentinio vykdytojo, statusas įvairiose valstybėse narėse.

3.8 Nekilnojamasis turtas

Nekilnojamasis turtas, kilnojamieji daiktai (šiomis aplinkybėmis neatrodo naudinga primygtinai reikalauti išsamių taisyklių nematerialaus turto srityje).

Nekilnojamajam turtui ir kitoms daiktinėms teisėms taikoma valstybės, kurioje yra nekilnojamasis turtas, teisė.

Jeigu nekilnojamasis turtas yra ES valstybėje narėje, taikomas Reglamentas (ES) Nr. 1215/2012 (Reglamentas „Briuselis Ia“): jame nustatyta, kad daiktinės teisės į nekilnojamąjį turtą priklauso valstybės narės, kurioje yra

nekilnojamasis turtas, teismo jurisdikcijai.

3.9 Bankrotas

Italijos teisėje konkrečiai nenumatyta taikytina teisė, kai kolizinės normos yra susijusios su nemokumu.

Vienodos taisyklės dėl kolizinių normų tarp ES valstybių narių nustatytos Reglamente (ES) Nr. 848/2015. Jame numatyta, kad nemokumo byla pradedama valstybėje narėje, kurioje yra pagrindinis skolininko interesų centras; nemokumo byla ir jos padariniams taikytina teisė yra valstybės narės, kurios teritorijoje pradedama tokia byla, teisė.

Daugiašalių konvencijų, prie kurių yra prisijungusi Italija, sąrašas

1. SANTUOKA, GYVENIMO SKYRIUM PATVIRTINIMAS, SANTUOKOS NUTRAUKIMAS

1970 m. birželio 1 d. Hagos konvencija dėl santuokos nutraukimo ir gyvenimo skyrium pripažinimo.

Europos Tarybos konvencija dėl smurto prieš moteris ir smurto šeimoje prevencijos ir kovos su juo, pateikta pasirašyti 2011 m. gegužės 11 d. Stambule (2013 m. birželio 27 d. Įstatymas Nr. 77).

2. TĖVYSTĖ IR ĮVAIKINIMAS

1980 m. rugsėjo 5 d. Miuncheno konvencija dėl pavardėms ir vardams taikytinos teisės.

1993 m. gegužės 29 d. Hagos konvencija dėl vaikų apsaugos ir bendradarbiavimo tarptautinio įvaikinimo srityje

3. NEPILNAMEČIAI

1961 m. spalio 5 d. Hagos konvencija dėl valdžios institucijų įgaliojimų ir taikytinos teisės nepilnamečių apsaugos srityje.

1980 m. spalio 25 d. Hagos konvencija dėl tarptautinio vaikų grobimo civilinių aspektų.

1980 m. gegužės 20 d. Liuksemburgo Europos konvencija dėl sprendimų, susijusių su vaikų globa, pripažinimo ir vykdymo bei vaikų globos atnaujinimo.

1996 m. spalio 19 d. Hagos konvencija dėl jurisdikcijos, taikytinos teisės, pripažinimo, vykdymo ir bendradarbiavimo tėvų pareigų ir vaikų apsaugos priemonių srityje (2015 m. birželio 18 d. Įstatymas Nr. 101).

4. IŠLAIKYMO PRIEVOLĖS ŠEIMOS SANTYKIŲ SRITYJE

1956 m. birželio 20 d. Niujorko konvencija dėl išlaikymo išieškojimo užsienyje.

1973 m. spalio 2 d. Hagos konvencija dėl sprendimų, susijusių su išlaikymo pareigomis, pripažinimo ir vykdymo.

1973 m. spalio 2 d. Hagos konvencija dėl išlaikymo pareigoms taikytinos teisės.

5. PILIETYBĖ IR BEPILIETYBĖ

1954 m. rugsėjo 28 d. Niujorko konvencija dėl asmenų be pilietybės statuso.

1951 m. liepos 28 d. Ženevos konvencija dėl pabėgėlių statuso ir 1967 m. sausio 31 d. Niujorko protokolas.

6. PAVELDĖJIMAS

1973 m. spalio 26 d. Vašingtono konvencija, nustatanti bendrą tarptautinio testamentą formą.

1973 m. spalio 2 d. Hagos konvencija dėl tarptautinio mirusių asmenų turto administravimo.

7. SUTARTINĖS PRIEVOLĖS

1980 m. birželio 19 d. Romos konvencija dėl sutartinės prievolės taikytinos teisės.

1988 m. rugsėjo 16 d. Lugano konvencija dėl jurisdikcijos ir teismo sprendimų civilinėse ir komercinėse bylose vykdymo.

8. TARPTAUTINĖ PREKYBA

1955 m. birželio 15 d. Hagos konvencija dėl tarptautinio prekių pirkimo ir pardavimo.

1980 m. balandžio 11 d. Vienos konvencija dėl tarptautinio prekių pirkimo–pardavimo sutarčių.

1956 m. gegužės 19 d. Ženevos konvencija dėl tarptautinio krovinių vežimo keliais sutarties.

9. KREDITAVIMO PRIEMONĖS

1930 m. birželio 7 d. Ženevos konvencija dėl vieningo įsakomųjų ir paprastųjų vekselių įstatymo ir dėl tam tikrų kolizinių normų sureguliuavimo.

1931 m. kovo 19 d. Ženevos konvencija dėl vieningo čekių įstatymo ir dėl tam tikrų kolizinių normų sureguliuavimo.

10. NESUTARTINĖS PRIEVOLĖS

1960 m. liepos 29 d. Paryžiaus konvencija dėl atsakomybės prieš trečiąją šalį atominės energijos srityje (ir papildomi protokolai).

1969 m. lapkričio 29 d. Briuselio konvencija dėl civilinės atsakomybės už taršos nafta padarytą žalą.

11. ARBITRAŽAS

1958 m. birželio 10 d. Niujorko konvencija dėl užsienio arbitražo sprendimų pripažinimo ir vykdymo.

1961 m. balandžio 21 d. Europos konvencija dėl tarptautinio komercinio arbitražo.

12. TEISMINĖ PAGALBA IR BENDRADARBIAVIMAS

1954 m. kovo 1 d. Hagos konvencija dėl civilinio proceso.

1965 m. lapkričio 15 d. Hagos konvencija dėl teisminių ir neteisminių dokumentų civilinėse ir komercinėse bylose perdavimo į užsienį.

1970 m. kovo 18 d. Hagos konvencija dėl įrodymų civilinėse arba komercinėse bylose paėmimo užsienyje.

1988 m. rugsėjo 16 d. Lugano konvencija dėl jurisdikcijos ir teismo sprendimų civilinėse ir komercinėse bylose vykdymo.

13. PATIKA

1985 m. liepos 1 d. Hagos konvencija dėl patikai ir jos pripažinimui taikytinos teisės.

Tarptautinių konvencijų taisyklių, ypač suvienodintų teisės normų, ir atitinkamų nacionalinių tarptautinės privatinės teisės normų koordinavimas užtikrinamas Įstatymo 218/1995 2 straipsniu, pagal kurį atvejo arba santykių priklausymas nacionalinės teisės sričiai nedaro poveikio Italijoje galiojančių tarptautinių konvencijų taikymui toje pačioje byloje.

■ Paskutinis naujinimas: 22/12/2021

Šio puslapio turinį nacionaline kalba tvarko atitinkamos Europos teisminio tinklo kontaktinės įstaigos. Vertimus atliko Europos Komisijos tarnyba. Į kompetentingos nacionalinės institucijos originale įvestus pakeitimus vertimuose gali būti neatsižvelgta. Nei Europos teisminis tinklas, nei Europos Komisija nepriima atsakomybės ar įsipareigojimų dėl šiame dokumente pateiktos arba nurodytos informacijos arba duomenų. Daugiau informacijos apie už šį puslapį atsakingos valstybės narės autorių teisių taisykles rasite puslapyje „Teisinė informacija“.